**КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ.
КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО
CRIMINAL LAW AND CRIMINOLOGY.
CRIMINAL-EXECUTIVE LAW**

DOI: 10.32844/2222-5374-2020-106-4-2.01
УДК: 343.61

Василенко М. О.,
здобувач Науково-дослідного інституту публічного права

**КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА МНОЖИННІСТЬ
УМИСНИХ ВБИВСТВ ПРИ ОБТЯЖУЮЧИХ ОБСТАВИНАХ
ЗА «УЛОЖЕННЯМ ПРО ПОКАРАННЯ КРИМІНАЛЬНІ
ТА ВИПРАВНІ» 1845 РОКУ**

У статті розглянуті положення «Уложення про покарання кримінальні та виправні» 1845 року, що передбачали кримінальну відповідальність за множинність умисних вбивств при обтяжуючих обставинах. Доведено, що в «Уложенні про покарання кримінальні та виправні» 1845 року вперше було передбачено три основні форми множинності злочинів: сукупність, повторність та рецидив. Встановлено, що на відміну від «Зводу законів Російської імперії» 1832 року, в новому законі про кримінальну відповідальність 1845 року було вироблено значно досконалішу модель призначення покарання винному, в діях якого зафіксована множинність злочинів, адже відтепер законодавцем встановлювались чіткі правила, відповідно до яких винний у вчиненні злочинів (у тому числі і умисних вбивств) підлягав найвищій мірі покарання, передбаченій санкцією відповідної статті Особливої частини Уложення 1845 р. Ба більше, на підставі ст. 136 Уложення 1845 р. суд міг збільшити на один або декілька ступенів покарання, або навіть замінити його на більш жорсткий вид. Визначено, що в багатьох випадках виправні покарання лише формально можна розглядати як більш м'які, ніж кримінальні, адже до їх переліку відносяться тілесні покарання, заслання тощо, які у сучасних реаліях розглядаються не тільки як жорсткі заходи державного примусу, а такі, що суперечать принципам кримінального права варварські способи впливу на поведінку особи, спрямовані на заподіяння останній фізичних та психологічних страждань. Переконані, що такі покарання сприяли не виправленню та ресоціалізації засуджених, а скоріше їх подальшій асоціалізації або ж навіть фізичному знищенню. Зроблено висновок, що в Уложенні 1845 р. існувала ціла низка норм, яка розкривала поняття і форми множинності злочинів (у даному документі були передбачені всі три форми множинності). Крім того, у цьому документі було закріплено цілий ряд кваліфікованих складів умисних вбивств, за вчинення яких були передбачені тілесні покарання, довічні або довгострокові каторжні роботи тощо. Встановлення факту множинності умисних вбивств суттєво впливало на вид та ступінь покарання (винному призначали найбільш жорсткий вид та

міру покарання, передбачені відповідною санкцією статті Особливої частини Уложення 1845 р., або навіть найбільш жорсткий вид покарання, який не був прямо передбачений у перелічених нормах – смертну кару).

Ключові слова: злочин, проступок, сукупність злочинів, повторність, рецидив, покарання, множинність злочинів, умисне вбивство.

Актуальність теми. Перш ніж проаналізувати повторність, рецидив та сукупність умисних вбивств при обтяжуючих обставинах за вітчизняним законодавством, важливо розглянути генезу та розвиток норм про множинність умисних вбивств при обтяжуючих обставинах на території сучасної України.

Стан дослідження. Дослідженням історико-правового досвіду встановлення кримінальної відповідальності за те чи інше суспільно небезпечне діяння займалися різні вітчизняні вчені, серед яких особливий внесок становлять праці М.І. Бажанова, Ю. В. Бауліна, О.М. Бандурки, Р.В. Вереші, А.О. Джузи, О.О. Дудорова, В.П. Ємельянова, О.С. Іщука, І.М. Копотуна, М.Й. Коржанського, О.М. Литвинова, В.А. Мисливого, І.І. Митрофанова, М.І. Мельника, В.Ф. Примаченка, П.Л. Фріса, М.І. Хавронюка, В.В. Шаблістого, Н.М. Ярмиш, О.Н. Ярмиша та ін. Не дивлячись на це, питанню розвитку норм про множинність умисних вбивств при обтяжуючих обставинах майже не приділялася увага з боку науковців.

Виклад основного матеріалу. Дослідження питання розвитку норм про множинність умисних вбивств при обтяжуючих обставинах на території сучасної України є надзвичайно актуальним, адже результати такого наукового пошуку можуть дозволити:

1) встановити генезис кримінально-правових норм, які врегульовували питання юридичної відповідальності за множинність умисних вбивств при обтяжуючих обставинах та прослідкувати еволюцію вітчизняного законодавства у цьому напрямку;

2) краще зрозуміти всю суспільну небезпечність [1, с. 120] таких діянь та побудову чинного КК України;

3) виокремити здобутки (в разі їх наявності) вітчизняного кримінального законодавства в частині врегулювання питання множинності умисних вбивств при обтяжуючих обставинах, які з тих чи інших причин були відкинуті вітчизняним законодавцем (або ж банально забуті на полицях історії) при побудові чинного закону про кримінальну відповідальність, які, можливо, доречно впровадити в зміст КК України [2, с. 200];

4) встановити недоліки, які існували в кримінально-правових нормах, що діяли на теренах нашої Батьківщини в різні часи, які важливо не повторити в сучасному законі про кримінальну відповідальність.

Одним з перших нормативно-правових актів, що поширював свою дію на значну територію сучасної України, в якому були розкриті поняття, ознаки та види множинності злочинів став «Звід законів Російської імперії» 1832 р. (далі – Звід 1832 р.) Натомість, даний законодавчий акт проіснував доволі незначний проміжок часу – 13 років, адже вже у 1845 р. було видано «Уложення про покарання кримінальні та виправні» (далі – Уложення 1845 р.) [3, с. 21].

Всі суспільно небезпечні діяння, передбачені в Уложенні 1845 р. поділялися на злочини (суспільно небезпечні діяння, що посягали на: 1) недоторканість прав влади та встановлених нею норм; 2) права та безпеку

суспільства або приватних осіб) та проступки (суспільно небезпечні діяння, що посягали на: права та суспільну або приватну безпеку або користь), за які у законі про кримінальну відповідальність були передбачені кримінальні або виправні покарання.

З самої назви Уложення 1845 р. випливає, що санкції Особливої частини даного нормативно-правового акта передбачали кримінальні або виправні покарання.

Закон передбачав наступні кримінальні покарання: 1) позбавлення всіх прав стану та смертна кара; 2) позбавлення всіх прав стану та заслання та каторжні роботи (а для осіб, які не були звільнені від тілесного покарання – тілесні покарання з накладенням клейма, засланням на каторжні роботи та втратою всіх прав стану); 3) позбавлення всіх прав стану та заслання на поселення до Сибіру (для осіб, які не були звільнені від тілесних покарань – удари пліткою та заслання до Сибіру із втратою всіх прав стану); 4) позбавлення всіх прав стану та заслання на поселення за Кавказ [4, с. 1–6].

Отже, в Уложенні 1845р. існувало чотири види кримінальних покарань, які являли собою найбільш жорсткі заходи державного впливу на суб'єктів злочинів або проступків.

Вищою мірою покарання в названому нормативно-правовому акті вважалася смертна кара.

Крім означених видів кримінальних покарань, ст. 34 Уложення 1845 р. передбачала сім видів виправних покарань, які вважалися менш жорсткими заходами державного примусу. Так, до них відносились: 1) втрата всіх особливих прав і переваг та заслання на проживання до Сибіру (з визначенням чіткого місця ув'язнення або без нього), а для осіб, які не були звільнені від тілесних покарань – покарання різками, відправлення до арештантської роти цивільного відомства із втратою всіх прав та переваг; 2) заслання до інших губерній з втратою особливих прав та переваг (з визначенням чіткого місця ув'язнення або без нього), а для осіб, які не були звільнені від тілесних покарань – ув'язнення у робітничому будинку з втратою всіх особливих прав та переваг; 3) тимчасове ув'язнення у фортеці з позбавленням деяких особливих прав та переваг або ж без такого позбавлення (залежно від роду злочину та ступеня вини); 4) тимчасове ув'язнення у гамівному будинку з позбавленням лише деяких особливих прав та переваг або ж без такого позбавлення (залежно від роду злочину та ступеня вини); 5) строкове тюремне ув'язнення; 6) короткостроковий арешт; 7) догана у присутності суду; зауваження та потурання від місць судових та урядових; грошові стягнення [4, с. 10–11].

Аналіз перелічених видів покарань дає підстави стверджувати, що в багатьох випадках виправні покарання лише формально можна розглядати як більш м'які, ніж кримінальні, адже до їх переліку відносяться тілесні покарання, заслання тощо, які у сучасних реаліях розглядаються не тільки як жорсткі заходи державного примусу, а такі, що суперечать принципам кримінального права варварські способи впливу на поведінку особи, спрямовані на заподіяння останній фізичних та психологічних страждань. Переконані, що такі покарання сприяли не виправленню та ресоціалізації засуджених, а скоріше їх подальшій асоціації або ж навіть фізичному знищенню.

Перш ніж безпосередньо проаналізувати норми, що охоплювали питання множинності умисних вбивств при обтяжуючих обставинах,

доречно розглянути положення Загальної частини Уложення 1845 р., в яких було розкрито питання форм множинності злочинів або проступків.

У даному контексті цікавим є зміст ст.ст. 137-139 Уложення 1845 р. Так, у ст. 137 було вказано:

«До числа обставин, які збільшують вину та покарання належить або повторення того самого злочину, або вчинення іншого після суду та покарання за перше, або вчинення нового злочину, коли попередній, не менш важливий, було прощено винному внаслідок милостивого маніфесту або акта монарха» [4, с. 44].

Отже, відповідно до Уложення 1845 р. множинність, на відміну від Зводу 1832 р., де-факто, не обмежувалася двома основними формами (сукупність та повторність), адже в даному законодавчому акті було розкрито обтяжуючу ознаку, схожу на рецидив злочинів у сучасному розумінні (втім, на відміну від ст. 34 КК України, ним визнавалось вчинення нового як умисного, так і необережного злочинів).

Повертаючись до змісту ст. 137 Уложення 1845 р. зауважимо, що підхід, відповідно до якого вчинення нового злочину, коли попередній, не менш важливий, було прощено винному внаслідок милостивого маніфесту або акта монарха, розглядалося в якості множинності злочинів, був, на нашу думку, доволі невдалим. Дана позиція пояснюється тим, що звільнення від кримінальної відповідальності не можна розглядати в якості форми реалізації кримінальної відповідальності [5, с. 218].

У даному випадку слушною є думка О. Дудорова та Є. Письменського, які дійшли висновку про те, що в разі звільнення від кримінальної відповідальності відсутній державний осуд того, хто вчинив злочин, який є обов'язковим елементом кримінальної відповідальності. У такому випадку не постановляється обвинувальний вирок суду, яким особа офіційно визнається винуватою у вчиненні злочину та який виражає негативну оцінку вчиненому і діячу з боку держави. У разі звільнення від кримінальної відповідальності при тому, що його підстави є nereабілітуючими, держава з різних міркувань відмовляється від свого права піддати особу, яка вчинила злочин, осуду і тим більше примусу, передбаченим кримінальним законом. Вказане дає змогу стверджувати, що звільнення від кримінальної відповідальності – це форма реалізації кримінально-правових норм (охоронних кримінально-правових відносин) поза інститутом кримінальної відповідальності [6, с. 49].

Звісно, даний умовивід зроблено в контексті сучасного кримінального права та базується на положеннях чинного КК України, втім його цілком справедливо можна спроектувати на Уложення 1845 р. Так, у разі, якщо особу не було притягнуто до кримінальної відповідальності на підставі застосування відповідного акта монарха, держава апріорі відмовилася від свого права піддати суб'єкта злочину осуду та примусу. Відтак, винний не розглядався в якості засудженого, а тому, у випадку вчинення ним нового злочину або проступку, в його діях апріорі була відсутня множинність кримінальних правопорушень.

У ст. 138 було вказано наступне: «У випадках, коли закон не признає саме покарання за повторення того самого злочину або за вчинення його у третій, четвертий рази і т.д., суд завжди признає найвищу міру покарання за той злочин, або за його повторення, або ж за вчинення його втретє» [4, с. 44].

З викладеного випливає, що в новому законі про кримінальну відповідальність Російської імперії було вироблено значно досконалішу модель призначення покарання винному, в діях якого зафіксована множинність злочинів, адже відтепер законодавцем встановлювались чіткі правила, відповідно до яких винний у вчиненні злочинів (у тому числі і умисних вбивств) підлягав найвищій мірі покарання, передбаченій санкцією відповідної статті Особливої частини Уложення 1845 р. Ба більше, на підставі ст. 136 Уложення 1845 р. суд міг збільшити на один або декілька ступенів покарання, або навіть замінити його на більш жорсткий вид.

Розкритий підхід щодо можливості призначення більш тяжкого виду покарання (або його ступеня) у разі наявності перелічених обтяжуючих ознак виглядає доволі суперечливим. Можливо, таке положення було доречним у випадку, коли санкція відповідної статті Особливої частини закону про кримінальну відповідальність передбачала єдиний вид та ступінь покарання.

Втім, думається, у такому випадку більш слушним було б розширити санкції відповідних норм Особливої частини Уложення 1845 р. шляхом доповнення інших видів покарань (або їх ступенів) та кваліфікованих складів злочинів або кримінальних проступків.

Ст. 139 Уложення 1845 р. передбачала наступне: «За новий злочин, вчинений під час суду або перед ним, але викритий у першому, винний підлягає покаранню за правилами про сукупність злочинів (ст. 156 Уложення)» [4, с. 44].

Дана норма свідчить про те, що розглянуті вище форми множинності злочинів та проступків не були єдиними. Крім них закон про кримінальну відповідальність 1845 р. передбачав таку форму множинності, як сукупність. Зокрема, у названій ст. 156 Уложення 1845 р. містилося наступне:

«У разі сукупності злочинів, тобто коли підсудного визнано винним у вчиненні декількох незаконних дій в один або різний час, за які його не було притягнуто до відповідальності, суд, зазначивши у своєму документі про всі покарання, які передбачені за ці злочини, засуджує винного до найбільш тяжкого з них виду покарання та до найвищої міри» [4, с. 52].

З викладеного вище випливає, що категорія сукупності в Уложенні 1845 р. вживалася у значенні, схожому на сучасне (ст. 33 КК України), що підкреслює прогресивність цього закону про кримінальну відповідальність.

Отже, на відміну від Зводу 1832 р., в Уложенні 1845 р. існували чіткі правила притягнення до кримінальної відповідальності особи, в діях якої існувала множинність злочинів або проступків [7, с. 121].

Проаналізуємо зміст Особливої частини Уложення 1845 р. Цікавим в контексті предмета нашого дослідження виглядає зміст глави першої розділу десятого «Про злочини проти життя, здоров'я, свободи та честі приватних осіб», яка мала назву «Про смертовбивство». У ст. 1920 названої норми було вказано наступне:

«За умисне вбивство батька або матері винні підлягають: позбавленню всіх прав стану та засланню на каторжну роботу у рудниках без строку, а у разі, якщо вони відповідно до закону не звільнені від покарань тілесних, і покаранню плитками через катів у мірі, визначеній ст. 21 цього Уложення для першого ступеня покарань цього роду, з накладенням клейма. Після прибуття їх у місце каторжної роботи, вони у жодному разі не та за жодних причин не переводяться до загону осіб, які виправляються та звільняються

від робіт виключно у разі їх неможливості виконувати такі роботи через дряхлість (при цьому навіть у такому разі вони не звільняються від утримання у острозі» [4, с. 741].

Дане суспільно небезпечне діяння відносилось до числа злочинів. Санкція ж ст. 1920 передбачала кримінальне покарання, що свідчить про вищий ступінь суспільної небезпеки цього злочину. Нагадаємо, передбачені у цій нормі покарання вважались другими за суворістю. Крім того, у разі встановлення множинності названих видів умисних вбивств суд, у разі наявності законних підстав міг застосувати найвищу міру покарання – смертну кару та позбавлення всіх прав стану.

У ст. 1921 Уложення 1845 р. було передбачено наступне:

«Хто вже був одного разу покараний за вчинене з обдуманим наміром або умислом убивство, знову вчинить таке ж умисне смертоубивство, той за це підлягає:

позбавленню всіх прав стану та засланню на каторжні роботи до рудників без строку, а у разі, якщо він відповідно до закону не звільнений від тілесних покарань, і покаранню плітками через катів у мірі, визначеній ст. 21 цього Уложення для першого ступеня покарань цього роду з накладенням клейма [4, с. 741].

Санкція означеної норми була майже ідентичною зі ст. 1920. Основна відмінність означених норм полягала в їх диспозиціях: у випадку злочину, передбаченого ст. 1920 обставиною, що обтяжує покарання була особа жертви злочину – батько або матір винного, а у диспозиції ст. 1921 – вчинення даного діяння особою, яка вже була засуджена за умисне вбивство.

Думається, таке рішення законодавця було цілком справедливим та являло собою адекватну реакцію держави на антисуспільну поведінку винного.

У ч. 1 ст. 1922 було сказано наступне:

«Покаранню, визначеному у попередній 1921 статті, підлягає також винний у вбивстві умисному:

жінки своєї або чоловіка, сина свого або доньки, рідних діда або бабки, внука або внучки та взагалі одного з родичів прямої лінії у будь-якому ступені (споріднення); або рідного брата або сестри, рідного дядька або тітки;

або начальника чи пана, або членів родини пана, які з ним проживають, або хазяїна чи майстра, в якого вбивця знаходився на службі, роботі або навчанні;

або людини, якій вбивця був зобов'язаний своїм вихованням або утриманням» [4, с. 741–742].

Дійсно, означені кваліфіковані склади умисних вбивств за своїм ступенем суспільної небезпеки були доволі схожими зі злочинами, передбаченими ст.ст. 1920–1921 Уложення 1845 р., а відтак, можливо, дані норми було доречно об'єднати між собою.

Санкція ст. 1923 передбачала покарання у виді позбавлення всіх прав стану та заслання на каторжну роботу до рудників на строк від п'ятнадцяти до двадцяти років, а у разі, якщо винний не звільнений від покарань тілесних – і до покарання плітками через катів у мірі, визначеній ст. 21 Уложення 1845 р. для другого ступеня покарань цього роду з накладенням клейма за умисне вбивство вагітної жінки [4, с. 742].

Думається, певним недоліком цієї норми була відсутність вказівки на ознаку завідомості. Так, винний у вчиненні названого суспільно небезпечного діяння міг об'єктивно не знати та не передбачати факт того, що жертва кримінального правопорушення є вагітною. Звісно, даний факт жодним чином не пом'якшує вину суб'єкта злочину, проте в такому разі постає питання доцільності віднесення відповідного складу злочину до кваліфікованих [8, с. 38].

З огляду на санкцію ст. 1923 стає очевидним, що обтяжуючі обставини, які були передбачені у цій нормі, розглядалися законодавцем як менш суспільно небезпечні, ніж ті що закріплювались у диспозиціях ст. 1920–1922. Втім, враховуючи сам вид даного покарання, умови його відбування та відношення до засуджених припускаємо, що покарання у виді позбавлення всіх прав стану та заслання на каторжну роботу до рудників на строк від п'ятнадцяти до двадцяти років насправді ставало довічним для більшої частини засуджених за даний злочин. Крім того, як було зазначено вище, у разі, якщо мала місце множинність умисних вбивств при викладеній обтяжуючій обставині, суб'єкта злочину могли засудити до більш жорсткого покарання, ніж те, що передбачено у санкції відповідної норми Особливої частини Уложення 1845 р. (у даному випадку до довічного покарання або навіть смертної кари).

Додамо, що у разі, якщо у складі злочину у вигляді умисного вбивства були відсутні перелічені обтяжуючі обставини, винний підлягав покаранню у виді позбавлення всіх прав стану та заслання на каторжні роботи до рудників на строк від дванадцяти до п'ятнадцяти років, а у разі, якщо винний не був звільнений від тілесних покарань – і покаранню плітками через катів у мірі, визначеній ст. 21 Уложення 1845 р. для третього ступеня покарань цього роду з накладенням клейма [4, с. 744].

Таким чином, проаналізувавши зміст Уложення 1845 р. можна зробити висновок, що у даному законодавчому акті існувала ціла низка норм, яка розкривала поняття і форми множинності злочинів (у даному документі були передбачені всі три форми множинності). Крім того, у цьому документі було закріплено цілий ряд кваліфікованих складів умисних вбивств, за вчинення яких були передбачені тілесні покарання, довічні або довгострокові каторжні роботи тощо. Встановлення факту множинності умисних вбивств суттєво впливало на вид та ступінь покарання (винному призначали найбільш жорсткий вид та міру покарання, передбачені відповідною санкцією статті Особливої частини Уложення 1845 р., або навіть найбільш жорсткий вид покарання, який не був прямо передбачений у перелічених нормах – смертну кару).

Перспективним напрямком подальших досліджень вважаємо аналіз змісту інших нормативно-правових актів, що в різні часи діяли на окремих територіях сучасної України (в частині встановлення кримінальної відповідальності за множинність умисних вбивств при обтяжуючих обставинах). Зокрема, положення «Кримінального уложення» 1903 р., КК УРСР 1927 та 1960 рр.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Шаблистий В.В. Суспільна безпека (небезпечність) у кримінальному праві в епоху постмодерну. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2015. № 3 (11). С. 112–124.

2. Каторкін Р.А. Історико-правовий нарис кримінальної відповідальності за ухилення від призову на військову службу на землях сучасної України в період XVI-XIX століть. *Вісник Кримінологічної асоціації України: зб. наук. праць*. 2017. № 1 (15). С. 199–206.
3. Шаблистий В.В., Александрова А.Ю. Кримінальна відповідальність за ухилення від призову за мобілізацією: монографія. Дніпро: Видавець Біла К.О., 2019. 136 с.
4. Уложение о наказаниях уголовныхъ и исправительныхъ. СанктПетербургъ: Типография Второго Отделения Собственной Его Императорскаго Величества Канцелярии, 1845. 916 с.
5. Ященко А.М. Деякі міркування щодо форм реалізації кримінальної відповідальності та інших заходів кримінально-правового характеру. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2015. № 1 (9). С. 212–223.
6. Дудоров О., Письменський Є. Звільнення від кримінальної відповідальності і звільнення від покарання та його відбування: порівняльно-правова характеристика. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2010. № 3. С. 46–52.
7. Гришук В.К. Філософсько-правове розуміння відповідальності людини: монографія. 2-ге вид. переробл. і доповн. Хмельницький: Хмельницький університет управління та права, 2013. 768 с.
8. Куц В., Бондаренко О. Зміст вини у злочинах з формальним складом. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2009. №3 (15). С. 36–40.

M. Vasylenko

CRIMINAL LIABILITY FOR THE MULTIPLICITY OF INTENTIONAL MURDERS IN AGGRAVATING CIRCUMSTANCES BY «CORRECTION ON PUNISHMENT CRIMINAL AND CORRECTION» IN 1845

The article deals with the provisions of «Correction of Criminal and Corrective» in 1845, which envisaged criminal liability for the multiplicity of intentional murders in aggravating circumstances. It is proved that in the «Criminal and Correctional Penal Code» of 1845 for the first time provided for three main forms of multiplicity of crimes: aggregate, recurrence and recidivism. It is established that in contrast to the «Code of Laws of the Russian Empire» of 1832, the new law on criminal liability of 1845 developed a much more perfect model of sentencing the perpetrator, which recorded a number of crimes, because now the legislator established clear rules under which the guilty in the commission of crimes (including premeditated murders) was subject to the maximum penalty provided by the sanction of the relevant article of the Special Part of the Code of 1845. Moreover, on the basis of Art. 136 of the Code of 1845, the court could increase by one or more degrees of punishment, or even replace it with a more severe form. It is determined that in many cases correctional punishments can only be formally considered as milder than criminal ones, because their list includes corporal punishment, exile, etc., which in modern realities are considered not only as harsh measures of state coercion, but also contradictory. principles of criminal law barbaric ways of influencing a person's behavior, aimed at causing the latter physical and psychological suffering. We are

convinced that such punishments did not contribute to the correction and re-socialization of convicts, but rather their further associative or even physical destruction. It is concluded that in the Code of 1845 there were a number of rules that revealed the concept and forms of multiplicity of crimes (this document provided for all three forms of multiplicity). In addition, this document enshrined a number of qualified premeditated murders, for which corporal punishment, life or long-term hard labor, etc. were provided. Establishing the fact of multiplicity of premeditated murders significantly affected the type and degree of punishment (the perpetrator was sentenced to the most severe type and measure of punishment provided by the relevant sanction of the Special Part of the Code of 1845, or even the most severe type of punishment, which was not directly provided by the death penalty). bark).

Keywords: *crime, misdemeanor, set of crimes, recurrence, recidivism, punishment, multiplicity of crimes, premeditated murder.*